

ind, og jeg vilde meget anbefale, at det kunde faae en ikke alt for lille Understøttelse af denne Konto eller ogsaa en særlig Bevilling.

Forsørbrikt er der en Sag, som jeg særlig har bedt om Ordet for — det er fra min Side en gammel Sag — og det er den ydste Husmandsforening. Man kunde jo sige, at det er, hvad viovre hos os kalde „tøvtløst“ at tale atter og atter om denne Sag. Paa den anden Side staar det for mig, at denne Forening er saa vigtig og har saa stor Betydning, at jeg ikke kan slippe den, men maa drage det frem atter og atter for dog en Gang maatte at naae Maalet. Vi have gjentagne Gange paa Finantsloven søgt Understøttelse til Foreningen; først til Foreningens Alderdomsforsøgelse, det har ikke lykkedes os. Vi have nu i Aar stillet Forslaget lidt anderledes, idet vi have andraget paa, at der skal oprettes en ny Post paa Finantsloven, som skal hedde: „til Ydste Husmandsforening“ til Dækning af „Udgifter ved Forretningsførelsen og til Virksomhed for Foreningens videre Udbredelse“, og vi have troet, at med det for Die, som denne Forening alt har udrettet, vilde det være ganske naturligt, at man gav den en lille Understøttelse i Slutning med de Understøttelser, der gives til mange andre Foretagender. Foreningen blev stiftet 1883 og bestaar udelukkende af Smaafaarsfolk, som skulle have godt af den, og nogle ganske enkelte, som ere traadte til, som vi kalde ydende Medlemmer, som give et lille Bidrag, men ikke vente selv at faae Understøttelse af den. I de faa Aar er Foreningen, naturligvis fra en meget ringe Begyndelse, nu naaet op til dog spredt om i Jylland at have over 80 Kredse med en samlet Kapital af 36,000 Kr. Det er jo smaat regnet, naar vi se paa de Summer, vi arbeide med paa Finantsloven, men stort regnet, naar vi tænke paa, hvad det er for Folk, der have samlet disse Summer, det er Husmandsstanden i Jylland og ofte nogle af de Aller fattigste. Med Hensyn til Nyttien, Foreningen har gjort, skal jeg bemærke, at 1888, som er det sidste Aar, hvorfra der foreligger offentlig Reanskab, har den i Hjemmekredse uddelt i Sygekasselpenge alene 1,830 Kr. Det er heller ikke noget stort Tal; men naar vi vide, hvor meget det vil staa for saadanne Smaafolk i en særlig trang Tid at modtage blot 2—5—10 Kr., kunne vi sige, den har taaget godt fat og gjort god Nytte. Jeg fik tilfældigvis i Aftes — derfor nævner jeg det — et privat Brev, hvori vedkommende Formand meddeler mig, at hans Kreds nu Iste Januar 1890 har samlet en Kredskapital af 1,180 Kr. Altsaa har en Sognekreds — det er for Næsten 2 Sogne, Vejrskov og For-

drup — naaet til i faa Aar at samle en saadan Kapital af 1,180 Kr., og den har i de sidste Aar altsaa i 1889 udbetalt i Sygehjælp 190 Kr. Med Hensigt paa disse faktiske Ting forekommer det mig, at der hverken fra Regjeringens eller fra dette Things Side burde gøres Indvending imod, at denne Forening fik en lille Post paa Finantsloven i det angivne Diemed nemlig til Dækning af Udgifter ved Forretningsførelsen og til Virksomhed for, at Foreningen kunde brede sig videre og videre. Den har jo nu begyndt paa sin Gjerning og har gjort i alt Fald ikke saa lidt Godt og er under de forskellige Svingninger, som alle saadanne nye Foreninger kunne være underkastede, kommen ind i en temmelig fast Form og arbeider sig ret rolig og jævnt fremad. Jeg skal derfor paany anbefale saa vel den høie Regjering, den høit ærede Indenrigsminister som det ærede Finantsudvalg at tage denne Sag under velvillig og alvorlig Overveielse.

Hermed har jeg egentlig udtalt, hvad jeg havde begjæret Ordet for; men med Hensigt paa de forskellige Udtalelser i Gaar har jeg dog Øhst til at staa endnu et Par Ord. Der blev fra forskellige Side fremsat Udtalelser om Valgens Betydning, de Valg i Kraft af hvilke, vi nu sidde her, og som kun ligge nogle faa Dage tilbage. Hvis jeg skal sige min Mening, er det denne, at Ministeriets Vedelse af „Landets Tarv“ paa en vovet Fortolkning af § 25 med Tilførelsetelse af §§ 2 og 49 er underkjennt ved Valget. Det er i Grunden det, Valgene have gjort; de have underkjennt hele denne Ministeriets Hærd. Tilgælede kunde jeg have Øhst til at sige Et endnu, særlig med Hensigt paa en Udtalelse, der saaldt i Gaar, og det er dette, at Forhandlingspolitiken har vundet Rælgernes Tilslutning og det endogsaa i den Grad, at de, som kalde sig selv „de Rene“, have kun opnaaet at faae enkelte Forskydninger ved at vifte med Forhandlingspalmen paa Valgmøder og Valgtribuner. — Endelig vil jeg noget omtale det Forhold, som fandt Sted ved Valgene mellem Socialdemokratiet og Venstre. Der saaldt iqaar en Ytring fra en af de ærede Talere, der fra Socialdemokratiets Side ere valgte ind i Thinget, som jeg gjerne vilde knytte et Par Ord til, fordi jeg tror, at det ikke vilde være rigtigt, om de kom til at staa ganske uimodsagte. Han gjorde nemlig gjældende, at Socialdemokratiet var ensbetydende med de bevidsste og uafhængige Arbeidere. Deri tror jeg ikke, at han har ganske Ret. Der er i alt Fald en Kjendsgjerning, som bestemt modsiger det, nemlig at der er laabet en Arbejderforening paa Verne for et Aars Tid siden eller